

ett' aina taistelen puolla aatteen,
 luona liehuvan vapausvaatteen.
 En väisty kuulaa en kuolemaa,
 ne kaikki tulla vaan tänne saa;
 kun tiedän: edestä onnen uuden
 ma uhraan, hyväksi vastaisuuden.
 Oon valan täyttänyt täysin rinnoin,
 ma riensin liekkihin leimurinnoin
 ja iskin niinkuin harvat vain,
 ja saatte uskoa: rauhan sain,
 kun sitä tein mitä ainoastaan
 voi tehdä taistellless' kalleimmastaan.

"En ole vastuussa täistän teille
 vaan omillen aatetovereille.
 En tunne teitä ja lakejanna,
 siis koskaan en tunnusta oikeuttanne!
 Nyt seison tässä: jos mitä teette
 sen oman kuormanne päälle saatte.
 En pyydä armoa, oikeuttanne,
 on oikeus vääryyttä vallassanne.
 Mut' muistakaa, mitä sanon teille:
 On aika joutuva myöskin meille!
 Aatteeni elää, se muistakaatte,
 ja uuden myrskyn te kerran saatte,
 mi poies huuhtoo tään vanhan, mädän
 ja poistaa kansalta puutteen, hädän!"

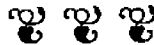
"Ma vaadin miehelle kuolemaa!"
 näin syyttäjä kolkosti ilmoittaa.
 Ja oikeus kaikki on mieltä samaa,
 äänin kolkoin sen tuomar' jamaa.

Henki oikeuden silmäns' sulkee,
 kun kuolon hyytävä henkäys kulkee,
 se itkee verta niin hiljaa, hiljaa,
 kun vääryys niittää sen mailla viljaa.

Nyt viedään tuomittu vanki pois.
 Vaan mikä kirkkaampi olla vois
 kuin on katse tuo kirkas, vakaa ...
 Hän näkee auringon pilven takaa.

Ja sitten yöllä, kun laukaus kaikuu,
 niin yli vaarojen suurna raikuu:
 "Aattemme elää!" — huulet toistaa
 ja vielä hetkisen silmä loistaa.

Ja pyövelit hurjat häikähtää,
 kun yhä vaaroista väikähtää
 kaiku kiirien: "Aattemme elää!"
 Ne sanat mahtavin soinnuin helää.

KAPITALISTINEN RIKKAUS TARKOITTAÄ TYÖLÄISILLE KURJUUTTA

TÄMÄN maan porvarillinen sanomisto muistaa hyvin usein ja kopeut-ta kalskahtavin sanoni hoksauttaa, että Amerika on maailman rikkain ja parhaiten voipin maa, maa, jossa "jokaisella rehellisellä, uutteralla ja kunniallisella kansalaisella" on mahdollisuus ja rajoittamattomat tilaisuudet nousta, rikastua ja tulla onnelliseksi. Kaiken tuon uskoo, täydestä ottaa, kansan suuret joukot, ehkä enemmistö työläisiäkin niihin luettuna, ja niin tehden ylpeillen nostavat rintojaan, kansallISRakkauden ja isanmaallissushengen pullistamina.

Myönnettäköön, että tämän maan kansallinen rikkaus on suuri, mahdollisesti suurempi kuin minkään toisen maan maailmassa. Myönnettäköön, että tässä maassa tuotetaan vuosittain enemmän nisua, maisia, kivihiiltä ja terästä, ehkä joitakin muitakin tuotteita, kuin missään toisessa maassa, enemmän kuin yhteensä koko maailmassa. Myönnettäköön, että tämän maan tuotannollinen tehoisuus, joka luo

rikkauDET, on viimeisten vuosien aikana edistynyt jättiläisaskelin, joissakin tapauksissa ehkä moninkertaistunut.

Mutta samalla, kun me nämä edellä olevat seikat myönnämme, todeksi uskomme, meidän tulee tehdä itsellemme selväksi, kuka omistaa nuo rikkauDET ja minkäläinen on kansan suuren enemmistön — työväenluokan — joka kaikki nuo rikkauDET on luonut ja edelleen niitä kasvattaa, hyvinvointi? Tähän puoleen asiasta kun me katsomme, niin paljastuu eteemme tosiasioita, jotka ovat riittävän painavia ja raikeita halventamaan kapitalistisen kerskunnan. Kapitalistiluokan jäsenet, jotka omistavat ja kontroleeraavat tämän maan rikkauDET, niihin luettuna yhteiskunnallisen tuotannon ja -jaon välttämättömät välineet, voivat täysin päteväällä syyllä nostaa rintojansa ja lausua: meidän rikkautemme ja hyvinvointimme on suurempi ja parempi kuin minkään toisen maan kapitalistien. Mutta työväenluokan jäsenet eivät sitä voi tehdä, muutoin kuin tietämättömyydes-

Työnantajat eivät taitaisi pitää tästä keinosta, mutta se olisi erittäin suotuisa työläisille ja voisi osaltaan auttaa työttömyyskysymyksen ratkaisemisessa — kapitalistisen tuotantotavan vallitessa.

sään, sillä heidän rikkautensa ja hyvinvointinsa suinkaan ei ole kerskunnalle riittävä.

Jos me tarkastamme asiaa syvemmältä, vaivaudumme tutkimaan tilastoja, niin pian tulemme täydelliseen vakuutukseen siitä, että tämän maan kansa, mikäli se kuuluu työtätekevään luokkaan, ei suinkaan ole rikas — nykyään, jolloin vallitsee kapitalistinen eli yksilöllinen omistusoikeus yhteiskunnallisiin rikkauksiin. Muutamat harvat, kapitalistiluokan jäsenet, omistavat kaiken. Noin viisi prosenttia maan väkiluvusta käsittävä suurkapitalistien ryhmä omistaa enemmän kuin kuusikymmentäviisi prosenttia kaikista maan rikkauksista. Jos näiden joukon suurennamme noin kaksikymmentä prosenttia maan väkiluvusta käsittäväksi ryhmäksi, niin silloin joudumme myöntämään, että se joukko omistaa joksikin kaikki rikkaudet, yhteiskunnalliselle elämälle ja kansan hyvinvoinnille välttämättömät välineet. Jälellä olevat joukot, kahdeksankymmentä prosenttia maan väkiluvusta, eivät omista mitään muuta kuin työvoimansa, jota voivat myydä, jos sattuvat kaupaksi saamaan.

Siinähän se kävikin selväksi, keille tämän maan rikkaudet kuuluvat. Mikäli kansan hyvinvointi on kysymyksessä, niin verrannollisesti samanlaisia suhdelukuja voitaisiin mittauksessa käyttää. Vain esimerkiksi mainittakoon vuosi, ehkä toista, siten New Yorkin kaupungissa toimeenpannut tutkimus koululasten terveyden ja hyvinvoinnin suhteen. Tällöin, mainitun tutkimuksen kautta, kävi selville, että kuusikymmentä prosenttia niistä lapsista, jotka

tutkimuksessa otettiin huomioon, kärsi ravinnon huonoudesta ja vähyydestä johtuneita seurauksia. Syynä suinkaan ei ollut se, että nämä lapset olisivat olleet "nälkälakossa" tai että niillä ei olisi ollut ruokahalua, vaan yksinkertaisesti se, että heidän kodeissaan ei ollut riittävästi ja hyvää ruokaa. Kaikki tämä luonnollisesti alkujaan johtui siitä, että näiden lapsien vanhemmat eivät voineet ansaita kylliksi, jotta olisivat voineet hankkia lapsilleen, paremmin kuin itselleenkin, kunnollista ja riittävästi ravintoa. Tilanne nykyään ei suinkaan ole parempi, päinvastoin huonompi, sillä työttömyys on lisääntynyt jatkuvasti, palkat laskevat ja niin työläisten ostokyky heikentyy. Samoin tämä kaikki pitää paikkansa muihinkin tämän maan kaupunkeihin ja kyliin nähden, eikä rajoitu yksinomaan New Yorkin kaupunkiin.

Mikä on tehnyt tämän maan rikkaaksi ja mistä johtuu kurjuus kansan suuren enemmistön keskuudessa? Näihin kysymyksiin vastaaminen on helppo tehtävä. Ilman pitempiä selityksiä kaikki työläiset tietävät, että työ luo kaikki rikkaudet, paremmin sanoen, kaikki käyttöarvot. Maan uumenissa löytyvä rautamulta on luonnollista rikkautta, mutta sillä ei ole käyttöarvoa niin kauan, kun se siellä makaa. Vasta siten kun sitä kaivetaan, siihen yhdistetään työtä, sille tulee arvoa. Työläiset, jotka raatavat pelloilla, kaivannoissa, metsissä, tehtaissa y. m. työmailla ja tuotantolaitoksissa, luovat rikkaudet ja käyttöarvot. Työ yhdistettynä luonnollisiin rikkauksiin — raaka-aineisiin — muuttuu yhteiskunnalliseksi rikkaudeksi, valmistaa kaikenlaisia jokapäiväiselle elämälle ja hyvinvoinnille välttämättömiä välineitä — vieläpä sellaisiakin, jotka eivät ole kirjaimellisesti välttämättömiä.

Kapitalistiluokan jäsenet eivät yleensä tee minkäänlaista yhteiskuntahyödyllistä työtä, vaikka he saavat yhteiskunnallisista tuotteista parhaimmat palat ja työn luomista rikkauksista suurimmat osat — ne kaikki. Porvarillisista sanomalehdistä ja aikakausjulkaisuista me saamme, kuvilla koristetuista kirjoituksista, lukea kertomuksia, joissa selitetään, mitä se tai tämä, ne ja nämä ihmiset, kapitalistiluokan jäsenet tekevät. Mutta kun lähemmin tarkastamme näitä "töitä ja tehtäviä", niin me huomaamme, että niillä ei ole pienintäkään yhteyttä varsinaisen tuottavan työn kanssa. Kaikki "tekemiset" eivät ole yhteiskuntahyödyllistä työtä. Kapitalistiluokan jäsenet voivat ähkiä ja hikoilla, itsen-

sä uuvuksiin asti ahertaa, koppapallon pelaamisessa tai jossain muussa urheilussa, mutta sillä kuitenkaan ei ole yhteiskunnallista merkitystä, se ei luo minkäänlaisia käyttöarvoja. Kapitalistiluokan jäsenten tehtävät, noin yleispiirtein sanoen, mikäli ne koskevat yhteiskunnallista elämää, sisältävät joksikin poikkeuksetta sellaisiin harrastuksiin, jotka tarkoittavat yliarvon riistännän jatkumista — säilymistä — ja sen tulosten jakamista sekä laiskuudessa kuluttamista. Siinä kapitalistiluokan jäsenten tehtävät. He saavat toimeentulonsa, loistavan ja puutteettoman, riistämällä työläisten työtä, eikä yhteiskuntahyödyllistä työtä tekemällä.

Kapitalistiluokan jäsenet elävät ja mäsäävät riistämällä yhteiskuntahyödyllistä työtä. Mutta sitäkään he eivät voi omina puinsa tehdä. Siinäkin heidän täytyy käyttää suuria työläisjoukkoja apunansa, lukemattomissa eri tehtävissä ja palveluksissa. Näitten, kapitalistiluokan jäsenten persoonallisten palvelijain, heidän etujensa suojelijain ja hoitajain sekä heidän yhteiskuntansa tukijain, jokapäiväiselle elämälle välttämättömät välineet otetaan niistä rikkauksista, joita yhteiskuntahyödyllisen työn tekijät luovat. Siis ei sillä hyvä, että hyödyllisen työn tekijäin täytyy elättää ja rikastuttaa kapitalistiluokan jäseniä, vaan heidän täytyy niiden lisäksi elättää miljoonin nouseva tyhjäätoimittajain armeija,

Jokaisen työläisen, joka mieli merkityksellisesti ja tietoisesti olla työväenliikkeen mukana, täytyy tuntea sen maan työväenliike historiallisesti, missä hän kulloinkin sattuu olemaan ja toimimaan. Amerikan suomalaiset työläiset ovat aina näihin saakka saaneet kärsiä puutetta kirjallisuudesta, jossa perinpohjin selostettaisiin tämän maan työväenliikkeen historiaa. Siitä kai johtuneekin, että vielä nytkin havaitsemme suomenkieltä puhuvain työläisten joukoissa vallitsevan verrattain puutteelliset käsitykset tämän maan työväenliikkeestä. Eikä ihme, jos työläiset ovat vajavia näissä tietoisissa, sillä usein heidän palvelijansakin, kuten esimerkiksi puhujat, joilta voitaisiin odottaa suurempaa tietoisuutta, näyttävät omaavan perin hatarat käsitykset tämän maan työväenliikkeestä.

jonka jäsenet joko tarpeettomissa tehtävissä tai sitten kokonaan joutilaina kuluttavat — haaskaavat — yhteiskunnallisia tuotteita ja rikkauksia. Eipä siis ihme, jos varsinaista hyödyllistä ja tuottavaa työtä tekevät työläiset ovat köyhiä, kulkevat ja raatavat nälkäisinä ja väsyneinä. Tuo noin sata vuotta sitten lausuttu ajatus: "köyhiä kansakuntia ovat ne, joissa kansa on hyvinvoipaa, ja rikkaita kansakuntia ne, joissa se on tavallisesti köyhää", näyttää sopivan tähän maahan, tähän kansakuntaan vallan hyvin. Mitä rikkaammaksi ja tuotantokykyisemmäksi kapitalistinen yhteiskunta tulee, sitä alhaisemmaksi ja vaikeammaksi käy sen asukkaista suuren enemmistön toimeentulo. Siinä kapitalistisen talouden pakkolaki ja siinä syy, miksi kapitalistisen yhteiskunnan täytyy joskus hävitä.

Työ luo kaikki rikkaudet. Työ on ollut ennen kapitaalia. Siksi sille oikeudenmukaisesti kuuluvat kaikki rikkaudet. Työväenluokan jäsenten, jotka edustavat työtä, täytyy järjestyä ja ottaa itselleen työnsä tulokset, asettaa käytäntöön pakkolain, joka selittää ja käytännössä toteuttaa määräyksen: joka ei todellista ja välttämätöntä työtä tee, ei hänen syömänkään pidä. Järjestykää I. W. W.:hen työläiset. Sen periaatteellinen tarkoitus on voittaa työn tuotteet niille, joille ne kuuluvat — työväenluokan jäsenille.

Nyt kuitenkin kaikille työläisille on tarjoutunut tilaisuus kirjaseen, joka osaltaan auttaa tämän puutteellisuuden poistamista. Tällä kirjasella tarjoitamme "Amerikan Unionismin Historiallinen Katekismus" nimistä teosta, jonka on suomennuttanut ja kustantanut Workers Soc. Pub. Co:ia. Vaikkakin kirjassa on toistasataa sivua, painettu hyvälle paperille, niin siitä huolimatta sen hinta on vain 25 senttiä. Samankokoisista kirjasista, arvotetaan mitättömiä tähän kirjaan verraten, usein makamme viisi- tai kuusikymmentä senttiä. Jokaisen työläisen tulisi hankkia tämä kirja itselleen. Sen hinta ei ainakaan ole esteenä kenellekään. Sen nimenkin luulisi antavan riittävän suuren vaikutuksen siitä, että sen sisältö on tärkeä ja arvokas kaikille työläisille. Kirjaa voi tilata osoitteella: The Workers Soc. Pub. Co. Box 464 Duluth, Minn.